

Fins a quin punt arriba el paral·lelisme entre el viatge que realitza el protagonista de la novel·la i el seu propi viatge per l'Àsia?

— A mi el que menys m'interessava d'introduir al llibre és la part autobiogràfica, això no és gaire important. Però sí que hi ha molta relació amb el meu propi viatge: alguns dels personatges, com aquell que surt a la "GuestHouse" del final són reals, com també ho són molts dels escenaris on es desenvolupa la novel·la. La realitat no era el que m'interessava realment. Com surt a moltes de les reflexions de la novel·la, el que m'interessava era la veritat.

— És curiosa aquesta manera de narrar en segona persona del singular, o segona del plural, com una mena de joc literari per seguir el fil del pensament del protagonista.

— Sí, al principi em va sortir sola i vaig haver de tractar-la amb amabilitat perquè sovint pot semblar inquisitiva. En canvi sempre he intentat que fos més apel·lativa, que s'apropés al lector en comptes d'allunyar-se'n. Jo, quan parlo amb mi mateixa, no sé com m'hi dirigeixo, en quina persona ho faig, així que vaig necessitar un personatge o una figura externa que simbolitzara aquest pensament, com el nan de *Twin Peaks*, que fa el paper a la perfecció.

— Tota la novel·la està farcida d'elements que confereixen una mena de bombolla sensorial: un banda sonora de fons, amb *links* a Youtube, referències cinematogràfiques constants, i també literàries.

— Aquesta també es va construir sola, és la prolongació de la meua adolescència. Sento coses dins del meu cap que he de dir, però penso que, si algú ja ho ha dit abans i ho va expressar millor, cal citar els referents. Sóc professora de literatura de batxiller i crec que funcionen millor les referències en horitzontal que en vertical. Si aquestes les fa un xic de 17 anys, de segur que arribaran més endins que si les fa una autoritat.

— Què fou primer, la idea o el viatge? És a dir, la novel·la dona més sentit al

Verònica Sánchez Orpella

«Primer de tot va ser el viatge, després ja vingué l'intel·lectualisme»

Verònica Sánchez Orpella és escriptora, professora de literatura i periodista. Ha col·laborat amb diversos mitjans de comunicació a nivell estatal i ara debuta al món literari amb 'Coses que no podem evitar', una novel·la gestada després d'un llarg viatge per l'Àsia.

Entrevista d'Adrià Mancebo

Coses que no podem evitar

VERÒNICA SÁNCHEZ

Columna, Barcelona, 2015
Novel·la, 240 pàgines

viatge? O és tan sols un resultat estimulant?

— Primer de tot va ser el viatge, després ja vingué l'intel·lectualisme. Tot va prendre força quan vaig arribar a Kàtmandú, la capital del Nepal. Em vaig preguntar què faria un alumne meu si hagués de fer aquest mateix viatge? I aleshores es va iniciar la gestació. En aquesta GuestHouse de què parlava abans va començar tot, em vaig recloure per setmanes a escriure amb la companyia del Vayid, aquell curiós personatge que surt quasi al final.

— A la novel·la parla de pors, de veritat, d'incerteses, que s'esclareixen quan el jove s'identifica amb les màximes aspiracions del budisme.

— Vaig sortir ja amb algunes idees pròximes al budisme, ja em funcionava i encara ho fa; la meditació m'ajuda a relaxar-me. Al Tibet, per exemple, vam fer una immersió molt gran, ens deixàrem dur pels costums d'allí i clar, al llibre, n'hi ha un gran reflex.

— La sensació que emana del protagonista és la d'un Alexander Supertramp, protagonista de la pel·lícula *Into the wild*, menys pretensions, que, a diferència de l'original, es veu obligat a emprendre un viatge que el farà més humà.

— Clar, no és el mateix adaptar-se de cop que a poc a poc. Ell, quan marxa, no sent res. La joventut és un dels moments més conservadors de la vida, creus que ho vols tot però quan et donen la llibertat no saps què fer-ne. Així, mentre Alexander Supertramp sap quin és el resultat del viatge i aconsegueix una sèrie de rituals, com són cremar els diners o donar-los a una ONG, el protagonista del llibre va construint-lo així que avança. A poc a poc s'adona també que s'està desprendent de totes les etiquetes que creia que el representaven. I així és com s'esdevé un viatger.